

הוֹדָדָן וְדוֹנְלָד אוֹנִיָּאָרִי

היו פעם שני בעלי אחוזות ושמים הוֹדָדָן וְדוֹדָדָן. היו להם לולי תרנגולות גדולים, ועדרי כבשים רבים ופרות רועות במרעה רחב הידיים ליד הנהר.

אך למרות זאת הם לא שבעו נחת. כי בדיוק בין שטחי האחוזות שלהם חי אדם עני בשם דונלד אוֹנִיָּאָרִי. היתה לו בקתה עלובה וחלקת אדמה קטנה שבקושי הספיקה לספק מזון לפרתו היחידה בשם דייסי. ודייסי זו, למרות כל מאמצייה רק לעתים רחוקות יכלה לספק לדונלד כוס חלב או כף חמאה.

הייתם יכולים לחשוב שלהוֹדָדָן ולדוֹדָדָן לא הייתה כל סיבה לקנות מדונלד, אך כך זה, ככל שיותר רכוש יש לבן אדם, כך יותר ויותר רכוש הוא רוצה, והוֹדָדָן וְדוֹדָדָן תכננו לגזול מדונלד את חלקת אדמתו הקטנה. הם לא חשבו על דייסי, כי ממילא זו לא הייתה יותר משק של עור ועצמות.

יום אחד נפגשו שוב הוֹדָדָן וְדוֹדָדָן ורטנו כרגיל. "אילו רק יכולנו לגרש את דונלד מהאזור. הבה ונהרוג את דייסי" אמר הוֹדָדָן "אולי אז יחליט להסתלק מכאן."

הם הסכימו ביניהם לעשות כך ועוד לפנות אותו הערב זחלו הוֹדָדָן וְדוֹדָדָן לסככה בה שכבה דייסי המסכנה וניסתה לעלות גרה, למרות שלא היה לה באותו יום אלא רק חופן עשב לאכול. הם נתנו לה מכה קטנה וכשדונלד בא בערב לראות מה שלומה, יכלה רק ללקק את ידו לפני שנפחה את נשמתה.

דונלד היה דווקא בחור פיקח ולמרות הצער התחיל מיד לחשוב איך לנצל את מותה של דייסי. הוא חשב וחשב ולמחרת בבוקר אפשר היה לראותו כשהוא צועד לשוק, עם עור של דייסי על גבו, ועם כמה מטבעות מצלצלות בכיסו. אך עוד לפני שהגיע לשוק הוא עשה חתכים קטנים בעורה של דייסי ובכל חתך שם מטבע. כך הוא הגיע העירה, נכנס לפונדק, כאילו כל העיר שייכת לו, תלה את העור על וו בקיר והתיישב.

"תן לי כוס מהויסקי הטוב ביותר שיש לך" אמר לבעל הפונדק. המוזג הביט עליו בחשדנות. "אתה חושש שלא אוכל לשלם?" אמר דונלד "ראה, הנה יש לי עור שנותן לי את כל הכסף שרק אצטרך." עם זאת הכה במקל בעור התלוי בקיר, והנה קפץ מטבע ונפל ארצה. בעל הפונדק הביט בהשתוממות. הדבר מצא חן בעיניו.

"כמה תרצה עבור העור הזה?" שאל.

"לא, זה לא למכירה" ענה דונלד.

"קח מטבע זהב אחד עבורו?"

"זה לא למכירה, אמרתי" השיב דונלד "הוא מכלכל אותי כבר כך שנים רבות." ושוב הכה בעור, ומטבע שני קפץ החוצה.

כך הם עמדו על מקח עד שהפונדקאי נתן לדונלד שלושים מטבעות זהב עבור העור. ועוד באותו הערב בה דונלד לביתו של הוֹדָדָן.

"ערב טוב, הוֹדָדָן, אולי תוכל להשאיל לי זוג מאזניים שלך?"

הוֹדָדָן גירד את ראשו כי סקרן אותו לדעת מה לדונלד רוצה לשקול, אך נתן לו את המאזניים. דונלד חזר לביתו והתחיל לשקול כל מטבע ומטבע זהב שלו. אבל קודם שנתן הוֹדָדָן לדונלד את המאזניים הוא מרח אותם בחמאה וכך מטבע אחת נדבק למאזניים, כשדונלד החזיר אותם.

אם הוֹדָדָן הופתע קודם, הרי עכשיו לא יכול כבר היה להתאפק ורץ מהר לדוֹדָדָן.

"ערב טוב, דוֹדָדָן. הבטלן הזה, ימח שמו "

"אתה מתכוון לדונלד אוֹנִיָּאָרִי?"

"לו ולא לאחר. הוא חזר מהשוק עם שק מלא זהב."

"איך תדע זאת?"

"כי נתתי לו את המאזניים שלי בכדי לשקול, ומטבע זהב אחד נדבק אליהם."
מיד רצו שניהם, הוודן ודודן, לבקתה של דונלד. הם נכנסו בלי לדפוק בדלת, והנה ראו את
דונלד מסדר על השולחן מטבעות זהב בעשירות. הוא לא יכול היה לגמור כי הרי חסר לו
מטבע אחד.

"לכל הרוחות " היה הדבר היחידי שיכלו לומר הוודן ודודן.
"ערב טוב הוודן, וערב טוב דודן. הה, חשבתם להרע לי אך הנה עשיתם לי דווקא טובה
גדולה. כשמצאתי את דייסי שלי מתה חשבתי שאולי העור שלה יכול להביא לי תועלת
כלשהי, וכך היה. עורות נמכרים היום בשוק כמשקלם בזהב."
"הוודן הביט בדודן ודודן הביט בהוודן.
"ערב טוב, דונלד או'ניארי" אמרו.
"ערב טוב, ידידי."

למחרת לא נשארה לא פרה ולא עגל בחוות של הוודן ודודן אלא רק עורות, ששניהם
הובילו לשוק בעגלה הגדולה ביותר שיכלו רק למצוא.
כשהגיעו לשוק לקח כל אחד מהם עור אחד על כתפו, עברו בין באי השוק וצעקו: "עורות
למכירה! עורות למכירה!"
יצא לקראתם הבורסקי:
"כמה עבור העור הזה, ידידי?"
"כמשקלו בזהב."
"קצת מוקדם מדי כך להשתכר" אמר הבורסקי וחזר לחצרו.
"עורות למכירה! עורות טריים למכירה!"
יצא מביתו הסנדלר.
"כמה עבור העורות האלה, ידידי?"
"כמשקלם בזהב."

"אתם צוחקים ממני?, הה לכם" נתן הסנדלר מכה בראשו של הוודן.
רצו אנשים מהשוק אליהם: "מה קרה? מה קרה?"
"הנה שני בטלנים רוצים למכור עורות תמורת משקלם בזהב" אמר הסנדלר.
"החזיקו אותם! החזיקו אותם!" קרה הפונדקאי השמן, שהגיע אחרון, "בוודאי אחד מהם הוא
הגזלן שרימה אותי אתמול והוציא ממני שלושים זהב עבור העור שלו."
לא פלא שהוודן ודודן קיבלו מכות טריות ובקושי הצליחו לברוח, כשכל כלבי השוק רודפים
אחריהם.
אפשר להבין שאם עד עכשיו לא חבבו את דונלד, כעת אהבו אותו עוד פחות.

"מה קרה, ידידיי?" שאל דונלד, כשהם עברו ליד ביתו, מוכים ומרופטים "הייתם בתגרה כלשהי או אולי משטרה, ימח שמם, נטפלה אליכם?"

"אנו נטפל בך, נבל. אתה שהולכת אותנו שולל עם הסיפורים הכוזבים שלך!"

"מי הוליך אתכם שולל? הלא ראיתם את הזהב במו עיניכם?"

אך לא היה טעם להתווכח. תפסו הודדן ודודדן את דונלד, שמו אותו לשק גדול, קשרו היטב ותלו על מוט. לקחו את המוט על כתפיהם וכך התחילו ללכת לכיוון האגם החום.

אך האגם היה רחוק, והדרך מאובקת וגרונות של הודדן ודודדן יבשו.

וכשראו פונדק בדרך אמר הודדן: "בוא, נכנס. אני כבר עייף, הנבל הזה כבד למדי, למרות שאינו אוכל הרבה."

אם הודדן רצה כך, דודדן בוודאי שלא התנגד. את דונלד הם לא שאלו אלא השאירו אותו ליד כניסה לפונדק, כמו שק תפוחי אדמה.

"שב בשקט, בטלן, אם לנו יש זמן, כך יהיה גם לך, אנו נרטיב את גרוננו."

ישב דונלד בשקט בשק, אך בקרוב שמע צלצול כוסות ואחרי לא הרבה זמן גם את הודדן ודודדן מזמרים בקולות שיכורים.

"אני לא רוצה אותה, אני אומר לך, לא רוצה אותה" אמר פתאום דונלד.

אבל איש לא שמע.

"אני לא רוצה אותה, אני אומר לך, לא רוצה אותה" אמר שוב דונלד, בקול רם.

ושוב איש לא שמע.

"אני לא רוצה אותה, אני אומר לך, לא רוצה אותה" אמר שוב דונלד, והפעם בקול חזק מאוד.

בדיוק אז עבר שם בעל חווה עם עדר כבשים ופרות בדרך לשוק.

"את מי אינך רוצה, אם מותר לשאול?" שאל האיכר.

"זאת בת המלך. הם מנסים להכריח אותי להתחתן איתה."

"אתה בר מזל. הייתי רוצה להיות בנעליך."

"אתה רואה. ואני לא רוצה אותה. היא בוודאי מתאימה לאיכר אמיד, נסיכה כולה בבגדי משי ומקושטת ביהלומים."

"יהלומים, אתה אומר?, ואולי תקח אותי איתך?"

"אתה בוודאי אדם ישר, ומאחר שאני לא רוצה את הנסיכה, למרות שהיא גם יפה וגם מכוסה כולה בתכשיטים מהרגל ועד הראש, הרי תוכל לקבל אותה. רק תתיר את קישורי השק ושחרר אותי. הם ידעו שאינני רוצה אותה ולכן קשרו אותי שלא אברח."

שחרר האיכר את דונלד מהשק ונכנס לתוכו בעצמו.

"עכשיו שב פה בשקט ואל תוציא מילה. יטלטלו אותך קצת על מדרגות הארמון, ואולי יקללו אותך שהתחלפת איתי אבל תקבל אותה ואת כל עורה. אך, איזה עסק טוב עשית. רק שאני, אינני רוצה אותה."

"קח את כל העדר שלי במקום" אמר האיכר, ואמנם כעבור זמן קצר הוביל דונלד את הפרות והכבשים לחלקה שלו.

זמן מה אחר כך יצאו הודדן ודודדן מהפונדק והעמיסו את השק על כתפיהם.

"נדמה לי שהוא כבד יותר" אמר הודדן.

"אין דבר, האגם כבר לא רחוק" ענה דודדן.

"עכשיו אני רוצה, אני רוצה" נשמע מתוך השק.

"וגם תקבל, סמוך עלינו" ענו השניים.

"עכשיו אני רוצה" נשמע עוד יותר חזק מהשק.

"אז הנה לך" צעק דודדן כשהשליכו את השק לאגם.

"דונלד יקירנו, היה לך מזל ביש כששאלת את המאזניים שלי." אמר הודדן.

"כעת לא תעשה לנו יותר תעלולים" הוסיף דודדן.

הם יצאו לדרך לביתם בלב שמח, אך הנה ראו פתאום את דונלד לפני ביתו, ועדר פרות, עגלים וכבשים רועה בחלקה.

"האמנם זה אתה, דונלד?" קרא דודדן "אכן, היית זריז יותר מאתנו."
"נכון מאוד, דודדן. ומגיע לכם תודה על הטובה הגדולה שעשיתם לי. וודאי שמעתם כמוני, שמהאגם החום מוביל נחל לאגם העושר. תמיד חשבתי שאלה סתם סיפורים, אך הנה, מסתבר שזו אמת לאמיתה. רק תראו את העדר הזה."
פקחו הודדן ודודדן את עיניהם לרווחה. קשה היה להם להבין איך הגיע עדר שמן כזה לדונלד.

"ואלה רק הגרועים ביותר שמצאתי" סיפר דונלד "את השמנים וגדולים יותר לא היה לי כבר כוח להוביל הנה. המרעה שם כל כך עשיר שהם לא רצו לעזוב."
"אך דונלד, הרי תמיד היינו ידידים" אמר דודדן "תהיה חבר טוב ותראה לנו את הדרך לשם."
"אני לא חושב. נשאר שם עוד צאן ובקר רב וטוב. למה שלא אקח אותם בעצמי?"
"נכון, כפי שאומרים, ככל שהכיס שמן יותר, כך הלב קשה יותר. אך אתה תמיד הייתה שכן טוב. למה שתשמור את כל המזל הזה לעצמך?"
"אמנם כן, הודדן, אמנם אתם הראיתם לי דוגמה רעה, אבל מה שהיה, היה. יש שם מספיק לכולם, אז בואו איתי."

"הם יצאו לדרך בלב קל ורגל מהירה. השמיים היו מלאים עננים קטנים לבנים, וכמו שהשמיים, כך גם מי האגם השקטים בהם השתקפו העננים.
"אך הביטו, הנה הם" צעק דונלד.

"איפה?, איפה הם" קרא הודדן וקפץ מהר כדי להיות ראשון עם העדר. וכמו שהודדן קפץ למים כך גם דודדן רץ אחריו כדי לא לפגור.
הם לא חזרו לעולם. אולי היו שמנים מדי, כמו הבקר והצאן.